

JOEL

År 2063

Dag 299

Vet du hur det känns att vara ensam? Jag menar, *riktigt* ensam. Du kanske tror att du vet det.

Men jag lovar dig, kompis, du har ingen aning.

Jag heter Joel och jag är den sista människan på jorden.

Varför just jag överlevde har jag ingen aning om. Jag borde förmodligen haft större chans att vinna hundra miljoner på Lotto.

Om du fick bestämma vem som skulle vara den sista människan på jorden skulle du antagligen välja den som hade bäst chans att överleva. En kombination av världens smartaste och världens tuffaste person.

Men du fick inte bestämma. Inte jag heller. Utan det blev *jag*. En kille som var mobbad, som slutade att gå till skolan

Text © Magnus Nordin 2020

Bild © Lars Gabel 2020

© Berghs Förlag AB, Stockholm, 2020

Sättning inlägga: Anna Hjerpe

Omslagstypografi: Niklas Lindblad/Mystical GardenDesign AB

Tryck: Livonia Print, Lettland 2020

ISBN 978-91-502-2338-5

www.berghsförlag.se

och blev en så kallad hemmasittare. Inte dummare än de flesta men inte smartare heller. Snäll. Det fick jag höra jämt. Joel är så snäll, brukade min lärare säga som om det var det enda positiva hon kunde komma på.

Fast så vitt jag vet är jag faktiskt den smartaste och tuffaste människan på jorden.

Alla andra är ju döda.

Dag 300

I snart ett år har jag levt i zonen. Helt ensam. Det har gått bättre än vad ni kanske tror. Innan allt det här hände var jag också ensam. Och jag pratade knappt någonting. Så, på så sätt är det ingen större skillnad. Jo, förresten, jag pratar faktiskt nuförtiden. Med *dig*. Även om ingen förmodligen kommer att lyssna på de här inspelningarna. Och ska jag vara helt ärlig så är det först nu som jag vet hur det känns att vara ensam *på riktigt*.

Dag 303

Minna dagar ser ungefär likadana ut. Jag brukar gå upp klockan tio, ibland tidigare. Det första jag gör är att kolla ut genom fönstret. Jag bor i en pytteliten lägenhet med kokvrå på sjunde våningen i ett studenthotell på Norra Stationsgatan. När kriget bröt ut bombades vårt hus på Tulegatan och vi blev evakuerade hit. I flera månader de-

lade mamma och jag den här pyttelilla studentlyan. När hon blev sjuk och dog stannade jag kvar här. Nej, jag har inga planer på att byta upp mig till något större. Det finns många tomma lägenheter i zonen, men jag är inte säker på att man har fått bort alla döda. När folk började dö som flugor hann militären inte forsla bort alla kropparna utan målade istället ett svart kors på dörrarna som en varning till andra att den här lägenheten var smittad – så gå inte dit!

Nackdelen med att bo högt upp är att jag måste gå upp och nerför trapporna *minst* två gånger om dagen. Hissarna funkar alltså inte.

Fördelen är att jag har utsikt över så gott som hela zonen. Som sagt. Jag skulle kunna bo i en större och lyxigare lägenhet. Men studentlyan passar mig perfekt. Kanske för att den påminner om mitt gamla rum på Tulegatan.

När jag har käkat frukost (konserverade persikor med pulvergräddde) drar jag ut på min dagliga cykelrunda. På min solcellsdrivna Blue Lightning tar jag mig fram överallt. I alla fall inom zonen.

Först brukar jag kolla efter mat. I mitt kvarter finns massor av butiker, bland annat Food Market, en enormt stor mataffär. Där finns det gott om konserver, ris, pasta, vakuumpförpackade grönsaker och vatten på flaska. I Survivors, överlevnadsbutiken på Torsgatan, tog jag ett